

Szegedi Katalin: Álomcirkusz - részlet

Írta: Szegedi Katalin

2015. május 11. hétfő, 19:05 - Módosítás: 2015. június 14. vasárnap, 21:56

Ostorcsattogás és kiabálás zaja törte meg a cirkusz porondján a próba megszokott hangjait. Nagy volt a sürgés-forgás, mindenki szorgalmasan gyakorolta a számát. De nem akármilyen cirkusz volt ám ez! Az összes artista nyúl volt. A zsonglőr, a légtornász, a kötéláncos, az erőművész, de még a kígyóbűvölő is, aki a locsolócsővel gyakorolt.

Don Alvaro, a szigorú cirkuszigazgató haragosan figyelte a próbát.

– Átkozott csepűrágó népség! Ha nem szeditek össze magatokat, szélnek eresztem az egész kompániát, és mehet mindenki, amerre lát! Hé, te, ott a magasban! Te is felkötheted a túllszoknyádat, a számod egyelőre csapnivaló! – kiabált föl a magasban egyensúlyozó kötéláncosnak, Pankának. Szegény nagyon megszeppent, reszkető térdekkal hajladozott tovább a kötélen. Ekkor váratlanul titokzatos idegen toppant be a porondra. Kockás sapkájából büszkén meredeztek a magasba hosszú fülei. Hegedűtokkal a kezében egyenesen Don Alvaro elé lépett.

– Adjon isten, szép jó napot, remélem, jó helyen járok! Egy plakáton láttam, hogy zenebohócot keresnek. Hát én az volnék, gondoltam, teszek egy próbát.

Don Alvaro tetőtől talpig végigmérte a különös jövevényt, végül csak ennyit mondott:

– Na, lássuk, fiacskám, mit tudsz!

A bohóc elővette a hegedűjét, és rázendített. De ilyen borzalmas macskanyávogást se hallott még a világ! Abban a pillanatban mindenki abbahagyta, amit éppen csinált, az összes szem rászegeződött. Különösen Panka szeme. A zenebona hallatán Don Alvaro gúnyos kacajban tört ki. A zsonglőr is elkezdett nevetni, aztán a légtornászok, majd a többi akrobata is csatlakozott hozzájuk. Panka kivételével az egész társulat féktelen hahotában tört ki. Több se kellett a bohócnak, a hatáson felbátorodva még hamisabban cincogtatta a hegedűjét.

Don Alvaro hirtelen abbahagyta a nevetést. Az egész cirkusz azonnal elcsöndesedett. Egy pissenést sem lehetett hallani. A bohóc befejezte a produkciót, meghajolt, és letette a hangszerét. Büszkén lépett a pulykavörös cirkuszigazgató elé.

– Nagy megtiszteltetés számomra, uram, hogy ennyire tetszett a muzsikám!

– Muzsika? Ez neked zene? Hogy merészeled magad zenebohócnak nevezni? Takarodj a szemem elől, amíg jó kedvemben találsz! – azzal elkapta a bohóc hegedűjét és utánahajította. De a dobás célt tévesztett, és a hangszer pont a magasban kifeszített kötelet találta el.

– Segítség! – kiáltott Panka, ahogy megingott a lába alatt a kötél, és elveszítette az egyensúlyát. Csak zuhant, zuhant le a magasból. Mielőtt azonban földet ért volna, azt érezte, hogy két erős kar megragadja.

– Örülök, hogy megismerhetem, kisasszony! – szólt a zenebohóc, mert persze mondanunk sem kell, ő volt a hős megmentő, és óvatosan a földre helyezte a halálra rémült lányt. Egy pillanatra

egymásra néztek, majd a bohóc méltóságteljesen távozott. Panka füle tövéig elpirult, és a földön ülve még sokáig bámult titokzatos megmentője után.

A próbának lassan vége lett, mindenki szedelődzködni kezdett. Panka is föltápászkodott, és még mindig megbabonázva elindult hazafelé. Szomorú volt, és csalódott.

– Milyen buta vagyok! Még a nevét sem kérdeztem meg! Soha többé nem fogom őt látni! – gondolta, és kicsordultak a könnyei. Ráadásul még az eső is eleredt. Bánatában észre sem vette, hogy egy titokzatos árny egészen a házáig kísérte.

Panka fáradt volt, és rosszkedvű. Gyorsan bekapta szerény vacsoráját. Esténként mindig csak egy kis répasalátát evett, mert kötél táncosként vigyázni kellett a vonalaira. Közben elállt az eső, az éj csendes és békés volt. A holdfény besütött az ablakon, megcsiklandozta Panka fülét. Szép lassan elaludt. Álmában mosolygott, mert titokzatos megmentőjéről álmodott. Ám egyszer csak rettenetes lárma törte meg a csöndet. Panka riadta nyitotta ki a szemét és fűelt a sötétben. Egy érces hang óbégatott nyekergő hegedűszó kíséretében.

Szegedi Katalin: Álomcirkusz - részlet

Írta: Szegedi Katalin

2015. május 11. hétfő, 19:05 - Módosítás: 2015. június 14. vasárnap, 21:56

– Jaj neked, te éjszakai randalírozó! – kiáltotta mérgesen, és az ablakhoz rohant egy pohár vízzel, hogy leöntse a csendháborítót. De ahogy felismerte a sötétben kornyikáló alakot, véletlenül magára lötytyintette a vizet. A bohóc állt az ablaka alatt. Most már ismerős volt Pankának a nyekergő macskazene. De a világ legszebb muzsikája se lehetett volna édesebb a füleinek!

A szerző rajzai